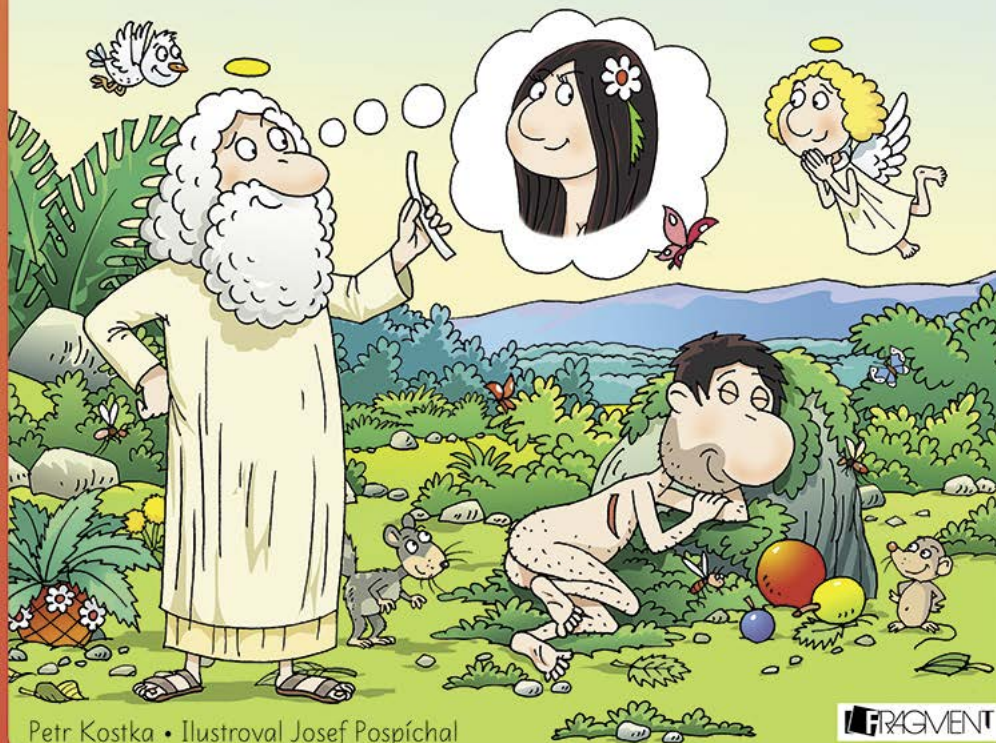

Proč se říká...?

- začít od Adama •
- šalamounské rozhodnutí •
- nevěřící Tomáš •

... a další **biblická úsloví**

Petr Kostka • Ilustroval Josef Pospíchal

FRAGMENT

Proč se říká začít od Adama a další biblická úsloví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Kostka

Proč se říká začít od Adama a další biblická úsloví – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

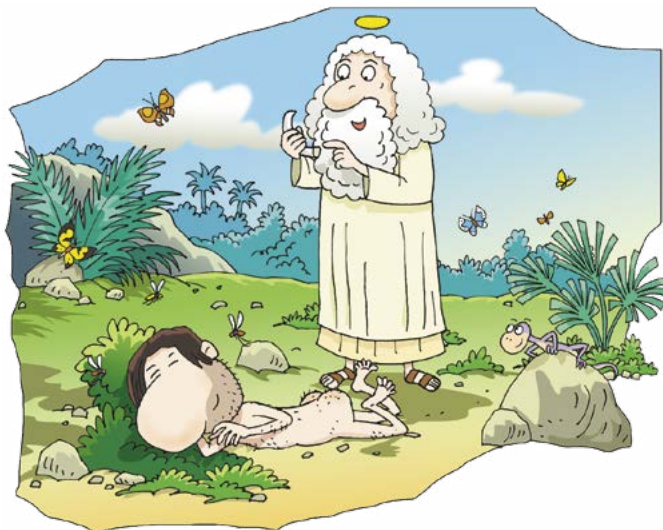
Petr Kostka

Proč se říká...?

- začít od Adama •
- šalamounské rozhodnutí •
- nevěřící Tomáš •

... a další **biblická úsloví**

Ilustroval Josef Pospíchal

*Terce, Báře, Šimonovi a Danovi
a všem zvědavým dětem*

Úvod

V naší běžné řeči se často vyskytují úsloví, která mají svůj původ v bibli. Dříve jim všichni rozuměli a chápali jejich význam. Znalost bible se ale z našeho kulturního prostředí vytrácí. Mizí tak i znalost příběhů, které se v základní knize všech křesťanů odehrávají.

Při tom bible sehrála v naší minulosti zcela ojedinělou a výjimečnou roli. Po dlouhá staletí byla jediným textem, který se četl v každém kostele, byla jedinou knihou, kterou měli v každé rodině. Bible se stala učebnicí, zábavnou četbou plnou romantiky a napětí i válečných a milostných dramát. Sloužila k poučení, podle ní utvářeli naši předkové své hodnoty. Bible je křesťanství zaznamenané na papíře. S biblickými příběhy se setkáváme úplně všude. Jsou na obrazech, v hudbě, v románech a básních. Některé příběhy, ty nejsilnější a nejvýraznější, zlidověly. Staly se součástí běžné komunikace. Víte například, proč se říká „pro Kristovy rány“? Určitě už jste také slyšeli „houby s octem“. A co „pro rány boží“? Co to znamená, když někdo řekne „po nás potopa“? Všechna taková zvolání mají svůj původ v bibli. Podívejme se tedy na to, jaké příběhy, jaké lidské charaktery, osudy a činy stojí za nejznámějšími biblickými úslovími.

Začít od Adama

„Jak začít Biblická úsloví?
No přece úplně od začátku, od Adama.“

Bible začíná vyprávěním o stvoření světa a prvního člověka, který se jmenoval Adam. Jedná se o prastarý příběh o tom, jak si dávní lidé představovali nejen svůj vlastní vznik, ale také vznik Země, vesmíru, zvířat a vůbec všeho.

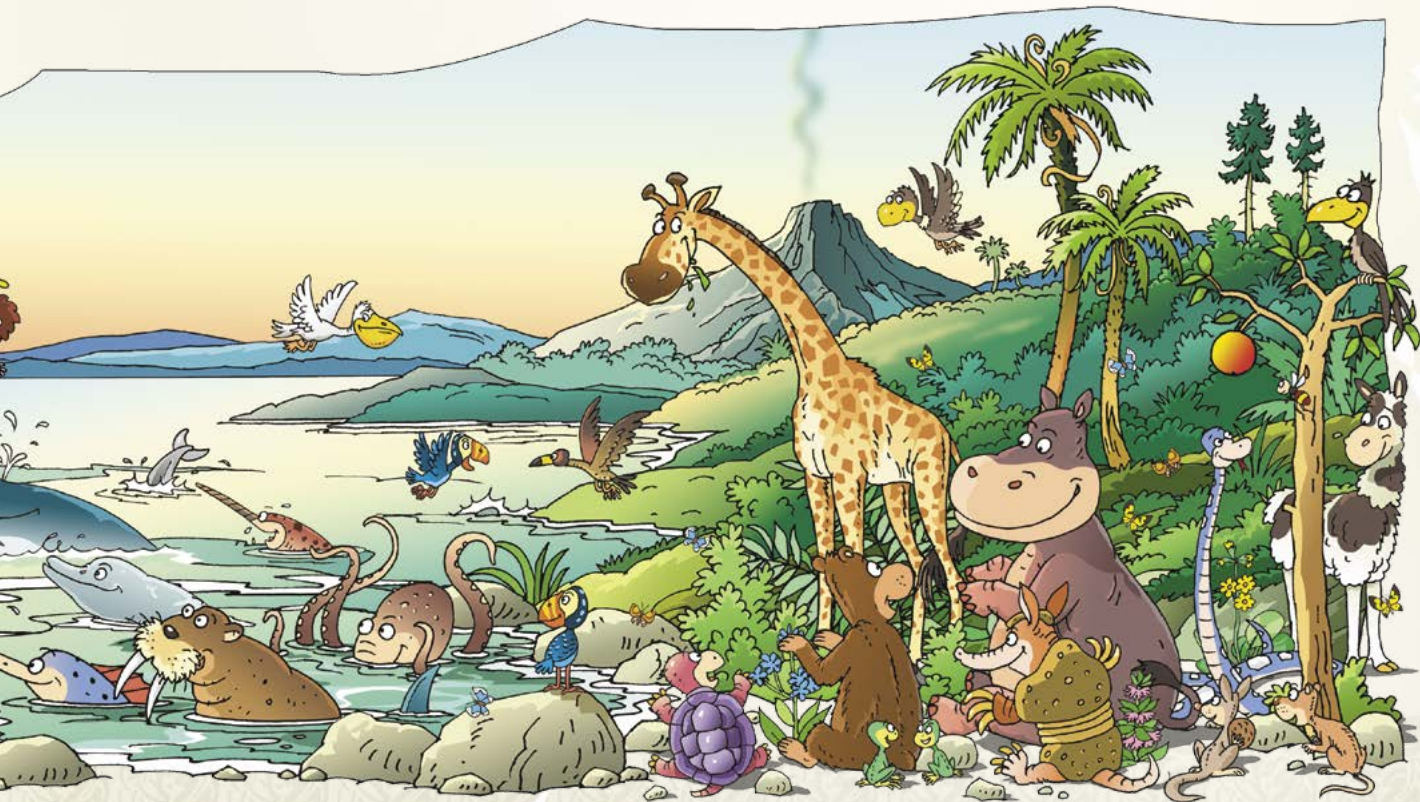
Co předcházelo vzniku prvního člověka? Bůh nejprve

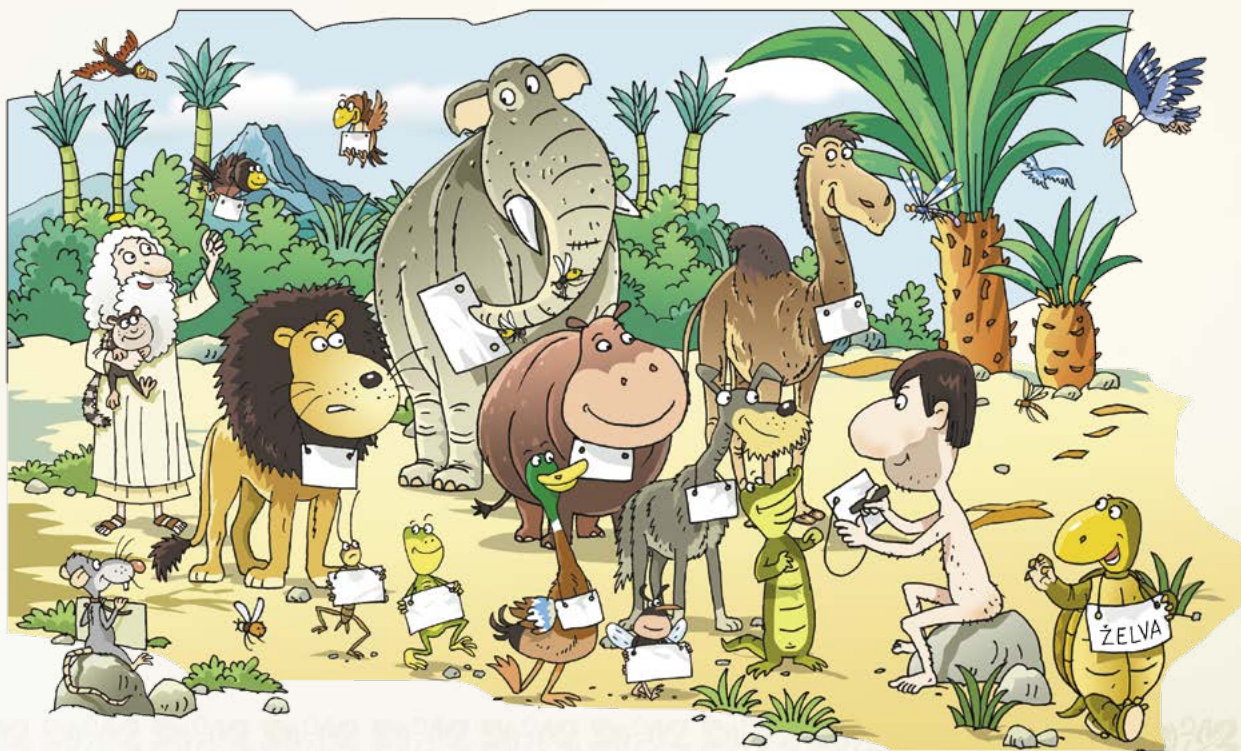
stvořil nebe a zemi. Potom oddělil světlo a tmu, tak vznikl den a noc. Stvořil všechnu vodu a souš, stvořil rostliny, slunce, měsíc a hvězdy. Další na řadě byla celá živočišná říše. Nejprve vše, co žije ve vodě, pak ve vzduchu a nakonec na zemi.

Uběhlo pět dní a svět byl hotov. Zdálo se, že se dílo podařilo. Ale pořád jakoby tu něco scházelo. Pro koho to vše bůh vytvořil? „Učiňme člověka,“ řekl Stvořitel. A tak, šestý den od počátku, stvořil bůh člověka. Adama. Adam znamená v hebrejštině, původním jazyku bible, prostě označení pro člověka. Adam byl tedy úplně prvním člověkem, počátkem všeho lidstva.

Bůh k němu nejprve přivedl všechna zvířata, všechny živé tvory, aby jim Adam dal jméno. Bůh si přál, aby vše živé mělo lidské pojmenování. Adam

tedy vymyslel všechny názvy. Ale byl smutný. Byl totiž úplně sám a ani se o názvy, které vymyslel, neměl s kým podělit. Neměl si s kým povídat. Bůh to pochopil. Nechal Adama omdlít a vyjmul mu žebro, ze kterého vytvořil ženu. A když se Adam probral z mráкот, bůh k němu právě stvořenou ženu přivedl a čekal, co se stane. Adam byl radostí bez sebe, konečně nebyl sám! A protože první žena byla stvořena z jeho žebra, zvolal: „Toto je opravdu kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ A tak, podle této tradice, jsou muž a žena, když se vezmou, jako jedno tělo a odcházejí od rodičů, aby mohli žít spolu. Své ženě dal Adam jméno Eva, to znamená „živa“. Eva byla první ženou.

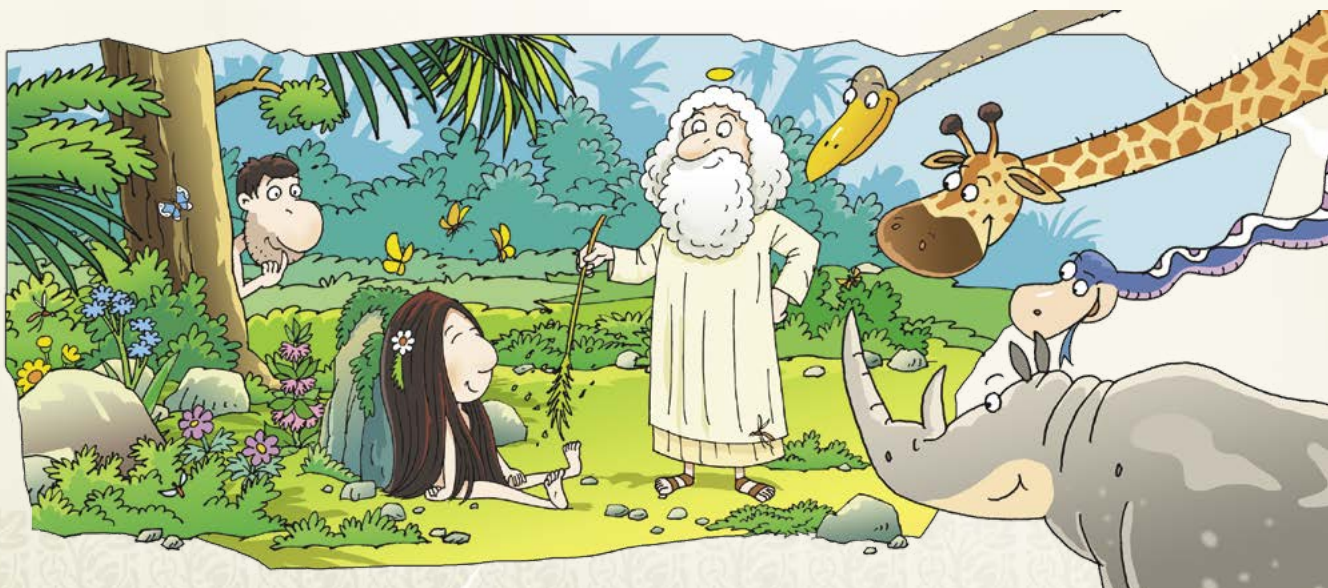

Adam s Evou spolu měli spoustu dětí a z jejich potomků vzniklo celé lidské pokolení.

Příběh o vzniku člověka stojí na počátku bible, a tak se mezi lidmi vžilo, že když se někde něco má začít pěkně od samého začátku, začíná se od Adama.

„Začít od Adama“ znamená začít od začátku.
Hezky popořadě, od úplného počátku.
Jako od prvního člověka. Od Adama.

Mít se jako v ráji

*„Bude to nádhera, budeme se mít nejlíp na světě,
budeme se mít jako v ráji!“*

Kdo by se nechtěl mít jako v ráji? Být šťastný, mít všeho dostatek, dělat jen to, co nás baví. Nemít žádné povinnosti. Každý si svůj ráj představujeme trochu jinak, ale všichni víme, že ráj je ideální místo přesně podle našich představ. Kde bychom byli spokojení, nic by nám nechybělo, takové místo blaženosti. Jak ale představa o ráji vznikla? Biblický ráj byla vlastně zahrada. Jmenovala se Eden a bůh do této rajske zahrady poslal Adama a Evu po jejich stvoření. Eden se nacházel na neurčitém místě, kdesi daleko za tehdy známým světem. Podle biblických představ to bylo na východě, protože na východě vychází slunce. Odtud přichází nový den a zaplaší noc a tmu. V Edenu pramenila řeka, která se rozdělila do čtyř pramenů. Každý z pramenů odtékal na jednu světovou stranu. Ráj byl obehnán plotem, aby tam bylo bezpečno a klidno. Byl to vlastně sad. Bůh v Edenu vysázel pro Adama a Evu nejrůznější ovocné stromy. Adam s Evou zde byli chráněni, žili tu v bezpečí.

Žili tu také bez jakýchkoliv starostí. Nemuseli si obstarávat jídlo, v ráji ho byl všude dostatek. Nemuseli se starat vůbec o nic, vlastně ani nevěděli, jak skvěle se mají. Žít v Edenu pro ně bylo samozřejmostí. Neznali vůbec nic jiného, nikde jinde nebyli. Jejich zahrada, Eden, byla celým jejich světem. Neměli žádné povinnosti. Procházeli rajskou zahradou a byli bezstarostní a blažení. A bůh byl nablízku. Chránil je. Adam s Evou tak neznali strach, nevěděli o žádném nebezpečí. Měli se prostě jako v ráji. A nám zůstala představa nedostupného, ale nejblaženějšího místa na světě, kde nejsou žádné starosti, žádné povinnosti, žádné nebezpečí a žádné zlo.

„Mít se jako v ráji“ znamená žít bez starostí a strachu o budoucnost, nemít žádné povinnosti, nemuset se o nic starat a ničeho se nebát.

Jíst zakázané ovoce

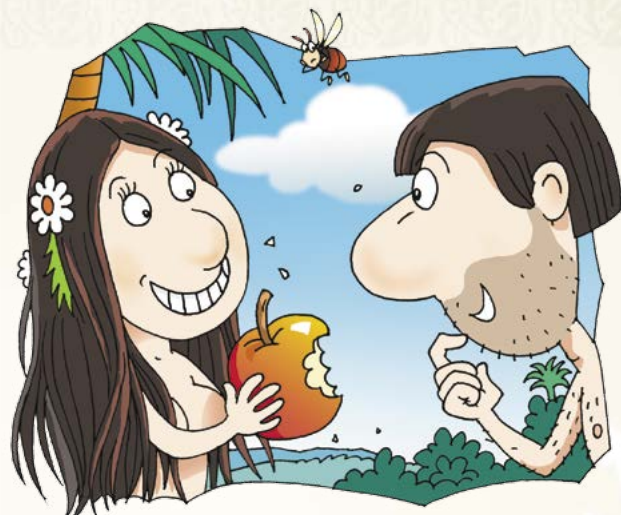
„Někteří lidé dělají rádi to, co je zakázané.
Zakázané věci je přitahují, libují si v porušování zákazů.
Chutná jim zakázané ovoce.“

Když bůh vytvořil sad v rajském Edenu, vysadil uprostřed i dva zvláštní stromy. Strom života a strom poznání. A když do ráje přivedl Adama s Evou, řekl jim, že všechno je jejich. Všeho mohli užívat podle chuti a libosti. Jen ze stromu života a stromu poznání jim zakázal jíst. Adamovi to vůbec nepřišlo divné, měl se tak dobře, měl všeho tolik, že nepátral po tom, proč ze dvou stromů uprostřed zahrady nesmí jíst. Zákaz bral úplně přirozeně.

Jenže jednoho dne se k Evě připlazil had a začal ji přemlou-

vat, aby ovoce ze stromu poznání ochutnala. „Jakže, bůh vám nedovolí jíst plody z toho stromu?“ divil se had. „Bojím se, že když ochutnáme, zemřeme, říká to bůh,“ povídá Eva. „Ne, neboj se, nic se vám nestane,“ přemlouval had Evu. Had mluvil sladce a přesvědčivě. „Bůh vám nechce dovolit jíst z toho stromu, protože ví, že když ochutnáte, otevrou se vám oči. Poznáte, co je dobré a co zlé, stejně jako bůh,“ našeptával had Evě. Eva na-

konec přesvědčování hada podlehla a jablko ze stromu poznání utrhla a ochutnala. Nabídla i Adamovi, ten si vzal a také si pochutnával. Adam s Evou, přes zákaz, ochutnali ze stromu poznání dobrého a zlého.

Najednou uviděli, že po ráji pobíhají nazí. Prozřeli. A tak, když slyšeli, že se k nim blíží bůh, lekli se, schovali se, aby je Nejvyšší neviděl nahé. Natrhali fíkové listy a opásali se jimi. Jenže právě podle toho bůh po-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.